

[Udenrigsministeren]

ret er, at det skyldes et ganske langsomt af-løb af disse midler, et problem, som vi også kender i mange andre sammenhænge.

Hr. Riishøj ironiserede lidt over det, jeg sagde i går, da u-landsrådet havde møde. Jeg sagde, at jeg gerne så u-landspolitikken kemisk rensset for politiske hensyn. Det sagde jeg, da de, der ellers kæmper for at fastholde principperne i dansk u-landsbistand, mente, at de principper kunne man godt se stort på, når det gjaldt Nicaragua. Jeg forstår, at hr. Riishøj også er lidt forblændet, når han kigger på EF og på det anlægger politiske motiver med modsat fortegn, for hr. Riishøj kan ikke lide EF, og så kan hr. Riishøj altså heller ikke lide EFs udviklingssamarbejde. Men det argument, hr. Riishøj trækker frem, er ikke holdbart, for det er ganske enkelt ikke rigtigt, som hr. Riishøj påstår, at handelsbalancen skulle være blevet stadig forværret til ugunst for AVS-landene. Der er ikke sket nogen forværring af handelsbalancen. AVS-landene har et overskud i samhandelen med EF, og dette overskud forudses i 1984 at blive fordoblet i forhold til 1983. Vi har ikke de endelige tal endnu, men vi regner med, at det bliver tal, der i kroner vil vise et overskud på ca. 40 mia.

Jeg synes også, det i den forbindelse bør siges, at det ventes, at AVS-landenes eksport til EF i 1984 er steget med 25 pct. i forhold til 1983. Det skal ses i sammenhæng med, at den tredje verdens eksport til EF, hvis vi tager det under ét, kun er steget med 10 pct.

Endelig vil jeg også gerne understrege, at EF på handelsområdet giver helt ensidige indrømmelser til AVS-staterne. Der er altså ikke tale om, at EF-landenes produktion møder samme fordel ved eksport til AVS-landene, og det er jo selvfølgelig også det, der ligger bag den for AVS-landene meget positive udvikling i handelsbalancen. Så der er altså ikke rigtig noget argument dér, som man kan hænge sin EF-modstand op på, hr. Riishøj.

Men som sagt vil jeg takke for den positive og saglige modtagelse, de fleste ordførere har givet forslaget. Jeg håber, det er muligt, selv om der kun er kort tid tilbage, at vi kan nå at få dette fortrinlige forslag ratificeret.

Helle Degn (S):

Jeg må lige knytte en bemærkning til hr. Riishøjs argumentation. Jeg synes, der mang-

ler lidt logik i den. Hvis man spørger AVS-landene om, på hvilken måde de gerne vil have forøget deres bistandssamarbejde, om det helst skulle være gennem FN-systemet eller de vil foretrække det gennem et samarbejde med EF-landene via Loméaftalerne, så ved hr. Riishøj lige så vel som jeg, at svaret fra disse lande helt klart er, at de ønsker dette samarbejde, fordi de kan opnå flere fordele via de samlede aftaler – som udenrigsministeren også pointerede – der er tale om. Så AVS-landene har valgt, og jeg synes, at SF skulle følge dem i deres ønsker.

Så vil jeg også lige knytte an til en anden argumentation, som hr. Riishøj var inde på, om, at investeringerne nu vender sig til nogle andre lande. Jeg synes, at det handler om, at denne aftale er med til at fastholde nogle samarbejdsrelationer og nogle forpligtelser. Det er en af verdens største Nord-Syd-aftaler og en forpligtende aftale i et omfang, som ikke kendes andre steder.

Så vil jeg sige til hr. Stinus, at det er meget udmærket at sige, at der skulle flere midler ind i aftalen, men jeg tror, også hr. Stinus selv er klar over, at det er en balancegang. Midlerne skulle så i givet fald måske hentes fra nogle andre samarbejdsaftaler, altså via FN, den multilaterale bistand, som ydes via disse organisationer. Jeg synes, vi har fundet en god balance her.

Jeg vil stille udenrigsministeren et spørgsmål. EFs budgetkommissær, Henning Christophersen, skal have udtalt, at der var færre midler til fødevarerbistanden. Jeg vil gerne vide, om udenrigsministeren har hørt det, og hvilke kommentarer han har. Hvad betyder det for disse aftaler her? Hvis ikke det er muligt at besvare det sådan på stående fod, vil jeg gerne bede om, at vi får en besvarelse i udvalget under sagens behandling.

Riishøj (SF):

Spørgsmålet om handelsbalancen kan vi måske få nogle nærmere tal for under udvalgsbehandlingen. Af de statistikker, som vedlægges en rapport, vi har fået om Loméaftalen fra EFs informationskontor, læser jeg tallene som et markant underskud i 1983 og et overskud i 1982.

I øvrigt afslører debatten om Lomé III de grundsyn, der er på forholdet mellem u-landene og i-landene, og jeg vil godt spørge